

ΥΨΟΣ ΚΑΙ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Το κατά μέσον ὄρον ὕψος τῶν Εὐρωπαϊῶν εἰς τὴν γέννησιν εἶναι ὡς ἐπιτοπλείστον 19 δακτύλοι· τὰ θή-
 λεα τέκνα εἶναι μικρότερα τῶν ἀρρένων κατ' ἀναλογίαν
 τοῦ 483 πρὸς 498. Εἰς ἕκαστον τῶν μετὰ τὴν γέννη-
 σιν δώδεκα ἐτῶν, τὸ ἀνάστημα προσαποκτᾷ ἐτησίως
 ἕν δωδεκατημόριον. Μεταξὺ τῶν ἡλικιῶν 12 καὶ 20,
 ἢ τοῦ σώματος αὔξεις προχωρεῖ πολὺ βραδύτερον·
 μεταξύ δὲ τῶν ἡλικιῶν 20 καὶ 25, ὅποτε συνήθως τὸ
 ὕψος τοῦ σώματος φθάνει εἰς τὴν ἀκμὴν του, ὀλιγοστεύει
 ἔτι μᾶλλον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὸ ἀνάστημα
 τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκεται περὶ τὰς 3½ φορές μεγαλήτε-
 ρον παρ' εἰς τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεως. Εἰς τὰ γηρα-
 τεῖα, τὸ ὕψος τοῦ σώματος ἐλαττώνεται κατὰ μέσον
 ὄρον τρεῖς περίπου δακτύλους. Ἐν γένει, τὸ ὕψος
 διαφέρει ὀλιγώτερον εἰς τὰς γυναῖκας διαφόρων τόπων
 παρ' εἰς τοὺς ἀνδρας.

Τὸ βάρος τῶν δύο φύλων διαφέρει καὶ εἰς τὸν
 καιρὸν τῆς γεννήσεως καὶ κατὰ τὸ δικστημα τῆς νη-
 πιότητος. Τὸ κατά μέσον ὄρον βάρος ἀρσενικοῦ τέκνου
 εἶναι περίπου 7 λίτραι, θηλυκοῦ δὲ τέκνου μόνον περι-
 που 6½ λίτραι. Τὸ βάρος νεογεννήτου βρέφους ὀλιγο-
 στεύει τὰς πρώτας τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν
 γέννησιν, αὐξάνει δὲ ἐπαισθητικῶς ἀφοῦ τὸ νήπιον γίνη-
 μις ἐβδομάδας. Πρὸς τὰ τέλη τοῦ πρώτου χρόνου τὸ
 τέκνον εἶναι σχεδὸν τρις τόσον βαρὺ, ὅσον ἦτο κατὰ
 τὴν γέννησιν. Εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ χρόνων εἶναι δις
 τόσον βαρὺ, ὅσον εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου χρόνου, δε-
 κατεσσάρων δὲ ἔχει τετραπλάσιον τὸ βάρος. Τὸ κατά
 μέσον ὄρον βάρος ἐκάστου φύλου εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτὸ
 εἰς ἡλικίαν δώδεκα χρόνων, ἀλλὰ μετὰ τὸν καιρὸν αὐ-
 τὸν, αἱ θήλειαι ζυγίζουσι ὀλιγώτερον παρὰ τοὺς ἀρρένας.
 Ὅποταν τὸ βάρος τοῦ σώματος φθάσῃ εἰς τὸν ὕψιστον
 αὐτοῦ βαθμὸν, εἶναι γενικῶς περίπου δεκαεννέα φορές
 βαρύτερον παρὰ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως. Τὸ
 κατά μέσον ὄρον βάρος ἀνδρῶν εἶναι περίπου 130 λίτραι,
 γυναικῶν δὲ περίπου 112 ἀκμαίων δὲ, χωρὶς διακρίσιν
 γένους, περίπου 120 λιτρῶν. Ὡς πρὸς ἄτομα καὶ τῶν
 δύο φύλων κατὰ 4 ποδῶν καὶ 4 δακτύλων ὕψους, αἱ
 γυναῖκες εἶναι ὀπωσθῶν βαρύτεραι τῶν ἀνδρῶν· ἀλλ'
 ἂν ὑπερβαίνωσι τὸ ὕψος τοῦτο, ἀνδρες ζυγίζουσι μᾶλλον
 παρὰ γυναῖκας. Οἱ ἀνδρες ἀποκτοῦν τὸ μέγιστον αὐ-
 τῶν βρος περίπου τεσσαρακονταετῆς, αἱ δὲ γυναῖκες
 περίπου πεντηκονταετῆς. Εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα χρό-
 νων ἀμφότεροι ἀρχίζουσι συνήθως νὰ ἐκπίπτωσι κατὰ
 τὸ βάρος, τὸ δὲ κατὰ μέσον ὄρον βάρος γερόντων καὶ
 γραιῶν εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτὸ ὡς εἰς τὸ δέκατον ἔννα-
 τον ἔτος τῆς ἡλικίας.

ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ.

Τὸ Ῥωμαϊκὸν μηνολόγιον ὑπῆρχε κατασυγκεχυμέ-
 νον ἕως Ἰουλίου Καίσαρος, ὅστις, διὰ νὰ θεραπεύσῃ
 τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ νὰ μεταθέσῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπι-

αυτοῦ εἰς τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, ἔκαμεν ἕνα ἐπι-
 αὐτὸν ἐκ 445 ἡμερῶν, ὅστις ὠνομάσθη συγγύσεως
 ἐν ἑαυτῷ· ἔπειτα ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἐπιδιορθωθέντα
 ἐνιαυτὸν 365 ἡμέρας, διαίρσας αὐτὸν εἰς μῆνας 12,
 καὶ προσέθεσας ἀνά πάντα τέταρτον ἐνιαυτὸν μίαν ἐπα-
 κτὴν ἡμέραν, κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα. Οὗτος
 λοιπὸν εἶναι ὁ λεγόμενος Ἰουλιανὸς Ἐνιαυτός·
 ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς σύγκειται ἐξ ἡμερῶν 365¼, εὐρίσκε-
 ται μακρότερος τοῦ ἀληθοῦς ἐνιαυτοῦ (ὅστις περιέ-
 χει 365 ἡμέρας, 5 ὥρας, 48 λεπτά, καὶ 48 δευτέρα)
 11 πρῶτα, καὶ 12 δευτέρα λεπτά, τὰ ὅποια ἐντὸς 128
 ἐνιαυτῶν ἀποπληροῦσιν ἡμέραν μίαν. Τὴν δεκάτην
 ἔκτην ἑκατονταετηρίδα, ἐπειδὴ εὐρέθη, ὅτι προέβαινον
 ὁ ἡλιακὸς ἐνιαυτὸς 10 ἡμέρας πρὸ τοῦ ἡλίου, διὰ τοῦτο
 Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' ἀφῆρσε 10 ἡμέρας ἀφ' ἐνὸς
 ἐνιαυτοῦ, καὶ ἐξέσπισεν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς μόνον ὁ τελε-
 ταῖος ἐνιαυτὸς ἐκάστης τετάρτης ἑκατονταετηρίδος νὰ
 ἦναι δίσεκτος· οἱ δὲ τελευταῖοι ἐνιαυτοὶ τῶν λοιπῶν
 ἑκατονταετηρίδων, οἵτινες ἕως τότε ἐξελαμβάνοντο ὡς
 δίσεκτοι, νὰ λογίζωνται κοινοί. Αὕτη λοιπὸν εἶναι
 ἡ μεταξὺ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ, ἦτοι τοῦ
 Παλαιοῦ καὶ Νέου Μηνολογίου, διαφορὰ, ἣτις τὴν δε-
 κάτην ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα ὑπῆρχε 10 ἡμέραι,
 τὴν δὲ δεκάτην ὀγδόην ἑκατονταετηρίδα 11 ἡμέραι,
 καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν δεκάτην ἐνάτην ἑκατονταετη-
 ρίδα ὑπῆρχε 12 ἡμέραι. Λοιπὸν τὸ 1800 ἔτος, κατὰ
 μὲν τὸ παλαιὸν μηνολόγιον ἦτον ὁ ἐνιαυτὸς ἐκεῖνος δί-
 σεκτος· κατὰ δὲ τὸ νέον, κοινός. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ
 τὸ νέον μηνολόγιον ὁ τοῦ 1600 ἐνιαυτὸς ἦτο δίσεκτος,
 μέλλει ἄρα κατ' αὐτὸ καὶ ὁ τοῦ 2000 ἐνιαυτὸς νὰ ἦναι
 πόλιν δίσεκτος, καὶ οὕτως ἐφεξῆς θέλει εἶσθαι δίσε-
 κτος ὁ τελευταῖος ἐνιαυτὸς ἐκάστης τετάρτης ἑκατονταε-
 τηρίδος, γινομένης τῆς ἀρχῆς ἀπὸ τῆς δεκάτης ἑκτης.

Ἰδοὺ καὶ Ἀποθ. Τόμ. Α'. Σελ. 12—13.

ΙΔΙΩΤΗΣ, ὑπερήφανος διὰ τὰ πλοῦτη του, ἠρώτησε
 ποτὲ καταφρονητικῶς πεπαιδευμένον τινα, διὰ τί οἱ
 μὲν σοφοὶ συχναζοῦσι εἰς τὴν θύραν τοῦ πλουσίου, οἱ δὲ
 πλοῦσιοι σχεδὸν ποτὲ δὲν πλησιάζουσι εἰς τὴν τοῦ
 σοφοῦ. Ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπλουστάτη, ἀπεκρίθη ὁ
 πεπαιδευμένος· οἱ σοφοὶ γνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τῶν χρη-
 μάτων, ἐνῶ οἱ πλοῦσιοι ἀγνοοῦν τὴν ἀξίαν τῆς σοφίας.

ΝΕΟΣ τις, καθήμενος πλησίον τοῦ πατρός του, ἐνῶ
 οὗτος ἔχανεν ὄλον του τὸ ἀργύριον εἰς τὸ παιγνίδιον,
 ἤρχισε τὰ κλαύματα. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν πατέρα
 του τὸ αἴτιον, Ἐνέγνωσα, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Ἀλέξαν-
 δρος, ὅποταν ἐμάνθανε νίκην τινα τοῦ πατρός του
 Φιλίππου, ἔκλαιε πικρῶς, συλλογιζόμενος ὅτι ὁ πατήρ
 του δὲν ἤθελε τὸν ἀφήσειν τίποτε νὰ κερδήσῃ· ἐγὼ δὲ,
 ἐξ ἐναντίας, θρηνηλοῦμαι φοβούμενος ὅτι δὲν θέλετε μὲ
 ἀφήσειν τίποτε νὰ χάσω.

Πολλὰ χρόνου μῆνυσι, οὐ φρόνησις.